

YARMINŮV
SYNDROM

PETR HETĚŠA

BROKILON

Petr Heteša
**YARMINŮV
SYNDROM**

Copyright © 2020 by Petr Heteša

Cover © 2020 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2020 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-502-1

ISBN PDF: 978-80-7456-503-8

ISBN ePub: 978-80-7456-504-5

ISBN Mobi: 978-80-7456-505-2

Petr Heteša

Yarminův syndrom

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2020

Petr Heteša

v nakladatelství Brokilon

Démoni jsou věční
Nevermore Baltimore
Ruská ruleta
Sex, drogy & cyb'n'roll
Fatal virtual
Stavy nestavy, bytosti nebytosti
Tekuté krystaly (pouze e-book)
Morphin Red
Infico
Nezkoušej na mě zapomenout
Žádná chvíle není poslední
Skrytá rizika kvantové démonologie
Co to žere a kde to spí (edice Evropská space opera)
Yarminův syndrom

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

<https://www.facebook.com/Newchrome-1489496614691805/>

I.

Únos

1.

Jestli nějaké zařízení mělo šanci zachytit vysílání mimozemské civilizace, nebo s ní dokonce komunikovat, byl to nepochybně druhý největší pozemský radioteleskop v Arecibu. Obří talíř o průměru 305 metrů byl schopen přijmout největší množství vln. Tvořilo ho téměř čtyřicet tisíc hliníkových panelů a celá konstrukce byla vyztužena napnutou soustavou ocelových lan. I když je mísa statická a nepohybuje se, kompletní sledování objektů bylo vyřešeno snímačem ve výšce 150 metrů nad ní, který je mobilní, a proto si upraví úhel tak, jak je třeba.

Radioteleskop zachytil příjem inteligentního signálu v 02:31 místního času. A že šlo o inteligentní signál, o tom nemohlo být pochyb. Greg Salomon nevěřícně zíral na monitor a v první chvíli si myslel, že si z něj někdo vystřelil. Mrknul na vedlejší monitor, aby zkontroloval souřadnice, odkud byl signál přijat, ale žádné tam nebyly. Jako by si ho zařízení vygenerovalo samo

od sebe. Porucha systému? Ale ta by nedokázala dát dohromady tohle.

Greg zvedl telefon a zavolal vedoucímu směny.

„Newmayer, slyším tě.“

„Mám tu příjem inteligentního vysílání z vesmíru. Neznámý zdroj, neznámý směr, neznámá vlnová délka. Nic. Najednou mi to tady naskočilo.“

„A ty myslíš, že je to inteligentní?“

„Je to inteligentní. A hodně. Na monitoru to vykreslilo soustavu znaků.“

„A tobě dávají smysl?“

„Jo. A tobě ho určitě budou dávat taky. Přeposílám.“

Liamu Newmayerovi o dvě podlaží výš naskočil na monitoru nápis: „*Žádám o místo přistání na Zemi. Předpoklad za 90 hodin. Pošlete souřadnice.*“

Přečetl si to ještě jednou a pak řekl do telefonu: „To je vtip, ne?“

„Přeposlal jsem jen to, co mi tady naskočilo.“

„Tak nás někdo hacknul?“

„To těžko, není odkud. Systém přece není na síti.“

„Někdo zevnitř.“

„To by si nikdo netroufl.“

„Tak je to blbost. Protože kdyby to bylo vzdálené 90 hodin, už bychom o tom museli vědět. Kašli na to.“

„Mám to dát do zápisu?“

„Ne, ať nejsme za blbce.“

2.

Pětapadesátiletý Spencer Stone dělal u Národního úřadu pro letectví a vesmír už dvacet let a vypracoval se až na šéfa oddělení vesmírného provozu. Hladký oholený obličej a černé vlasy

sčesané dozadu z něj dělaly elegána ze starých filmů z poloviny minulého století. Osmašedesátiletý Will Files byl u NASA o desetiletí déle a nyní zastával pozici ředitele Kennedyho vesmírného střediska na mysu Canaveral. Pro tu funkci se vyloženě hodil, protože jeho obličej byl zvrásněný jako marsovská krajina a napuclé kruhy pod očima připomínaly marsovské duny.

Setkání těchto dvou vysoce postavených figur se uskutečnilo ve Filesově ředitelské kanceláři o půl jedenácté večer na Stoneovu výslovnou žádost. Files to nejdříve chtěl nechat na ráno, ale šéf vesmírného provozu trval na tom, že věc nesnese odkladu, že to nelze odložit a že by rád mluvil nejdříve s ním, než zalarmuje bezpečnostní složky nebo ministerstvo národní obrany. Tento argument Filese přesvědčil, aby se schůzkou souhlasil, protože cholerický zmatkař Stone byl opravdu schopen vyrobít megaproblém z ničeho.

Nyní tedy seděli každý z jedné strany Filesova mohutného mahagonového stolu, se šálkem kávy před sebou a panákem Jima Beama vedle něj. Na tom Beamovi Files trval, aby evidentně nervózního Stonea alespoň částečně zklidnil. Stone spustil, ještě než se stačil Files natáhnout pro skleničku.

„To hlášení přišlo z teleskopu v Arecibu a...“

„Počkejte, pane kolego. Nejdřív to hodíme do sebe, ať je naše komunikace plynulejší. V tuhle pokročilou dobu už můžeme.“

Stone se neochotně natáhl pro svoji skleničku, tukli si a oba ji vypili na ex. Files ji ani nestačil postavit, když Stone už pokračoval: „Bylo to asi před dvěma dny. Inteligentní signál z vesmíru. A když říkám, že z vesmíru, tak opravdu z vesmíru.“

Files jen rezignovaně zavrtěl hlavou. Arecibo odnikud jinud signály nepřijímalo. Že by Stone nebyl zvyklý na alkohol?

„Prostě to přesněji nelze určit,“ pokračoval vzrušeným hlasem šéf vesmírného provozu. „A jednalo se o zprávu napsanou v angličtině.“

Files poprvé zbystřil. „Nouzové volání vesmírné lodě?“

„Není to nouzové volání. Anebo možná vlastně je. Zpráva požaduje určení místa pro přistání na Zemi.“

„Přistání čeho?“

„To v ní právě není specifikováno. Personál Areciba to nebral vážně. Mysleli si, že jde o vtip. Nebyly známy souřadnice, odkud to přišlo ani žádné jiné technické parametry. Jako by se ten signál vygeneroval sám od sebe někde ve stratosféře, nebo kde.“

„OK. Takže to nebrali vážně. Ale z toho, že teď sedíte tady naproti mně a navíc v tuhle blbou hodinu, usuzuju, že se to asi opakovalo.“

„Správně,“ rozzářil se Stone, jako by se mu konečně podařilo vtáhnout nedůvěřivého šéfa Kennedyho střediska do hry. „Opakovalo se to po deseti hodinách a bylo to mnohem důraznější. Chtěli určit místo přistání a sdělili i směr a vlnovou délku, na níž má být odpověď odvyšována. Přitom radary ani satelity nezachytily v blízkosti Země žádnou loď, z které by podobná žádost mohla být přijata.“

„To si z nich někdo opravdu vystřelil,“ prohodil Files a začal být otrávený, že kvůli tomu ještě takhle večer blbne ve své kanceláři.

„Přesně to si mysleli i v Arecibu. Proto nikoho neinformovali. Jenže po dalších dvanácti hodinách přišla další žádost s upozorněním, že pokud nebude specifikována lokalita přistání, mohlo by dojít ke katastrofě. Z toho už začali být trochu nervózní a nakonec informovali mě.“

„Aha... A předpokládám, že se žádost pořád opakuje a teď už zbývá jen...“ Files se odmlčel.

„Zbývá dvaadvacet hodin,“ doplnil Stone.

„A vy si myslíte, že bychom to měli brát vážně?“

Stone se opřel do židle. „To ještě není celé, pane řediteli.“

Místo určení souřadnic jsem nechal vyslat zprávu, aby se loď identifikovala.“

„Ale ona to neudělala,“ odhadoval Files.

„Udělala. Napůl. Odvysílali jedno slovo. Yarmin,“ řekl Stone a čekal, co to s Filesem udělá.

Neudělalo to s ním nic. Mlčel, a tak Stone pokračoval: „Technici NASA prošli databázi všech umělých těles ve vesmíru včetně zahraničních, pochopitelně, ale nic s názvem Yarmin nenašli. Nechal jsem odvysílat zprávu, že žádnou takovou loď nemáme v registru. Odpověď přišla okamžitě. Měli jsme požádat o informace Scotta Waldmana. Toho už jsme v databázi našli. Jde o astronauta, nyní ve výslužbě, který se před sedmnácti lety účastnil vesmírné expedice na Rapponeu.“

„Na to si vzpomínám. Byl tam objeven život. Nějaký mech, nebo co. Údajně nebylo možné určit míru jeho rozvoje ani stupeň potenciální inteligence. Ale podařila se jednoduchá primitivní komunikace.“

„Ano. S pomocí pozemského androida. Toho jediného k sobě místní organismy pustily a výměnou daly k dispozici na prozkoumání svůj vzorek.“

„Krabičku s mech,“ konstatoval posměšně Files.

„Ano. Pak si to zase vyměnili zpátky.“

„Zkuste se dopracovat k pointě, pane kolego,“ řekl Files netrpělivě.

„Ten android měl kódové označení MK 4500, ale na palubě mu říkali Yarmin. A pointa je, že Waldmanova posádka ho tam tenkrát nechala.“

„Proč? Byl nefunkční?“

„Ne. Na žádost domácích hostitelů.“

„Tím myslíte toho mechu?“

„Ano.“

Files zkrabatil čelo. „Aha... No vida. Takže vy mi chcete

řict, že během sedmnácti let se ten skalní mech dopracoval až k technologii meziplanetárních letů a teď nás letí navštívit?“

Stone jen pokrčil rameny. „To asi ne. Ale toho androida tam mohl někdo objevit. Nějaká mnohem vyspělejší mimozemská civilizace.“

„A teď nám ho letí vrátit? Rozbrečel se jim tam, že se mu stýská po rodné Zemi, a udal adresu?“

„Já vím, že to vypadá šíleně, ale na satelitních radarech se před hodinou opravdu něco objevilo. A už to zaregistrovalo i velitelství protivzdušné obrany. Z NORADu jsme obdrželi dotaz, zda o tom víme a jak to, že to nemají hlášené.“

„Co jste jim odpověděl?“

„Že to víme, prověřujeme to. A stejně jako ten neidentifikovatelný signál, ani tohle nelze identifikovat nebo upřesnit, odkud to přiletělo. Vygenerovalo se to ve vesmírném prostoru najednou. Z ničeho nic.“

„Tak se potom jedná o téměř ukázkové UFO.“

„Dalo by se to tak nazvat,“ přiznal Stone.

Files se opřel do židle, založil si ruce za hlavu a chvílku přemýšlel. „Tak mu ty souřadnice pošlete, ne?“ řekl pak.

Stone na něj upřel nechápavý pohled. „Myslíte někam na mys Canaveral?“

„Myslím tam, kde přistávají všechna UFO.“

„Teď vám asi nerozumím, pane řediteli.“

„Málo čtete konspirační teorie. Vyschlé jezero Groom Lake v jižní části Nevady. Jinak Oblast 51.“

3.

Lauren Driscollovou probudilo bodnutí v pravém rameni. Okamžitě se ohnala druhou rukou, aby ten svinský hmyz, nebo co to bylo, zabila, když na ústech ucítila cizí ruku. Vyděšeně

otevřela oči, ale obří pracka tiskla její hlavu do polštáře, až měla co dělat, aby to udýchala aspoň nosem. Za ramena ji uchopily další dvě ruce, zvedly ji z postele a u ucha ucítila horký dech a potom zašeptání:

„Ani muk, jinak je s tebou konec. Kývni, jestli rozumíš.“

Udělal to.

Byli dva. V přítomí internátního pokoje rozeznala jen jejich siluety, ale i podle nich poznala, že mají na hlavách kukly a na sobě černé montážní kombinézy. Mrkla na vedlejší postel. Beata ležela na zádech a přes ústa a nos měla přehozený mokrý papírový kapesník. Zaregistrovala jakousi prchavou éterickou látku.

„To, co cítíš na zádech, je pistole s tlumičem,“ slyšela znovu u ucha. „Teď půjdeme ven a ty budeš hodná holka. Kývni na souhlas.“

Lauren se ještě neprobudila, nebo v to alespoň doufala. Tohle nemůže být pravda. Tohle musí být šílený sen. Kousla se do rtu a ucítila prudkou bolest a slanou kapku krve na jazyku. Do prdele. Žádný sen.

„Kývni na souhlas,“ zaslechla znovu, tentokrát důrazněji.

Udělal to.

„Tak jdeme,“ řekl hlas z kukly.

Každý ji držel za rameno z jedné strany. Nestačila si vzít papuče. Dlažba ji studila do chodidel. Moc jí to nešlo, nohy ji neposlouchaly. Cítila se strašlivě zesláblá. Něco jí píchli. Něco, co částečně paralyzovalo její tělo. Ani nevěděla, kolik je hodin. Spát šly něco před půlnocí, takže jsou možná dvě nebo tři.

Prošli prázdnou chodbou až na druhou stranu internátu, k nouzovému požárnímu schodišti. Normálně se na chodbách při jakémkoli pohybu vždycky rozsvítila všechna světla. Tentokrát ale ne. Naprostá tma. Ani jeden z nich neměl baterku, ale nedělalo jim to problém. Museli to tady dokonale znát. Stěží

vláčela nohy za sebou, jako by každá vážila snad padesát kilo. Kdyby ji nepodpírali, tak se asi zhroutí. Ani nevěděla, jak se dostali do místnosti, v níž konečně jeden z nich zapnul baterku. Posvítil na žebřík opřený o stěnu a potom na strop. Chyběla v něm jedna kazetová deska a místo ní zel černý otvor.

„Tak pokračujeme,“ houkl ten, co byl blíž, a posvítil na žebřík.

Lauren bylo jasné, že tohle nedá. Tohle nikdy nezvládne.

4.

Byly tři hodiny v noci a oprýskané průmyslové lampy visely ze stropu jako zvadlé tulipány, což odpovídalo i mé náladě. Kolega Jaimie Johnson, padesátník s ostnatým zrzavým ježkem na hlavě, přišel už před půl hodinou, takže jsem mohl jít klidně domů, ale já většinou ještě čekám na Roxanu, rozčepýřenou noční vílu, která se každou noc kolem třetí stavovala s kafem, koláčky a bagetami, protože se mi nechtělo usínat s prázdným žaludkem.

Roxaně je dvaadvacet a její rozvětvená rodina má pekárnu jeden blok od nás. Pečou výhradně v noci. Kromě housek, baget, chleba a koláčků taky pervitin, takže její pravidelná humanitární potravinová pomoc pro nás je jakousi protislužbou za naše zavřené oči. Ostatně na Ground Zero, jak lidi této urbanistické struktury říkají, máme zavřené policejní oči skoro celou pracovní dobu a často i po ní. Vlastně je otevíráme, až když se dostaneme domů do pelechu.

Seděl jsem s nohama na stole ve své otočné židli, která při každém sebemenším pohybu skřípala, jako bych jí trhal zuby, a vychutnával si poslední camelku toho dne. Roxana přišla ve tři nula pět s papírovou taškou sevřenou v podpaží a v každé ruce nesla kelímeček s kávou.

„Dobré ráno, pánové, už se to nese. Dnes koláčky s jahodovým džemem a brazilskou kávou říznutou amfetaminem.“

„Zdravím měsíční vílu, která je každou noc v úplňku,“ prohodil jsem a sundal nohy ze stolu, aby tam mohla umístit kelímký mezi dva monitory, tři šanony a dva popelníky.

Jaimie se na to okamžitě vrhl, vytáhl si jeden z koláčů a zakousl se do něj, jako by schválně celý den nejedl, aby si tuhle noční rituální chvíli mohl vychutnat.

„Dokonalé,“ zamumlal s plnou pusou a sedl si na židli ke svému stolu.

Na registračce vedle dveří se rozezvonil mobil.

„To určitě,“ zavrčel jsem tím směrem a taky sáhl do sáčku.

„Mám vám ho podat?“ zeptala se Roxana, když bylo evidentní, že já se k tomu nemám.

„Ať tě to ani nenapadne.“

„Co když je to něco důležitého?“

„Tak to zvedni a vyříd.“

„Jako že jsem...“

„Ruka zákona,“ přikývl jsem.

Přešla k registru a vzala to.

„Policie Westport,“ zahlásila do mobilu a pak bylo ticho.

Poslouchala a na čele se jí začaly tvořit vrásky. Asi po deseti vteřinách si ho dala od ucha a podívala se na mě.

„Kurva, co to jako je?“

„Co se děje?“ zeptal jsem se znuděně a zakousl se do jahodového koláčku.

„Nějaká vylízaná kráva na mě vychrlila, jaké je ležet na zádech a mít náčelníkova pindoura ve svý pipině, a jestli už jste se udělal a jestli já měla orgasmus.“

„Aha... to je určitě ze školy. Dej mi to.“

Vzal jsem si od ní mobil, zapil sousto kafem a teprve pak si ho přitiskl k uchu.

„Policie Westport, slyším. A musí to být rychlý, ještě jsem se neudělal.“

„Jé... dobrý večer náčelníku,“ ozval se holčičí hlas. „Tady Sabina.“

„Napadlo mě to.“

„Vy tam asi máte dámskou návštěvu, co?“

„Zrychli.“

„Teda, nerada ruším, zvlášť když tam máte slečnu a ještě jste se neudělal...“

„Hele, nech těch blbin a vyblij, o co jde.“

„Máme problém. S Beruškou. Teda, my jí říkáme Beruška.“

„Problém? Je živá?“

„Jo.“

„Je tam krev?“

„To ne...“

„Drogy?“

„Ne... Je zaseknutá a nemůže ani tam, ani zpátky.“

„V čem je zaseknutá?“

„Co já vím? Nějaká plechová trouba. Vlezla tam a zůstala z ní jenom prdel. Jako trčet ven, rozumíte. Ale nemůžeme ji z toho dostat, už asi půl hodiny. A ona řve, že tam zkejsne, rozumíte, jako že zahyne.“

„Jo, rozumím. A co já s tím? Je tam snad údržbář, ne?“

„To je, toho jsme zkoušely. Je zlitej jako prase. Teda myslím, jako že pod vlivem. Ale pod velkým. Skoro mrtvej.“

„Co po mně chceš? To si mám vzít autogen a jít ji z toho vyřezat?“

„Jo. Prostě ji z toho dostat. My si fakt nevíme rady a ona už z toho hysterčí.“

„OK. Kde to je?“

„Jak se jde ke kotelně, dole.“

„Stavím se, až dopiju kafe.“

„Co když do té doby zkejsne? Teda zahyne?“

„Nezahyne.“

„Tak jo. Pozdravujte slečnu.“

Otráveně jsem hodil mobil na stůl.

„Co to sakra bylo?“ zeptala se Roxana.

„Škola. Teda internát. Holky asi měly nějaký mejdan a jedna vlezla, kam neměla, a nemůže se odtamtud dostat.“

„Ta ženská, co volala, byla docela voseklá.“

„Nebyla to ženská, je jí čtrnáct.“

„Cože? Tak to je fakt hvězda.“

„Tam jsou jenom hvězdy.“

„A to tam nemají žádný dozor a vychovatele?“

„Mají. Ale dobře vědí, že ti by se na ně takhle v noci vykašlali.“

„Zatímco vy ne.“

„Jasně že ne. Já ty děcka miluju.“

5.

Ground Zero je v podstatě jedna obrovská no-go zóna a Garyho škola je jedno z mála vzdělávacích zařízení v ní. Je v něm integrovaná školka, základní škola, střední škola a internát. Celkem osm set děcek, což už je docela slušná obec.

K původní školní budově byl přičleněn areál bývalé textilní továrny, kde byly zřízeny další učebny a všechno ostatní, co taková škola potřebuje. Tedy v možnostech Ground Zero. Oficiálním předpisům a vyhláškám to samozřejmě nikdy nemohlo vyhovět, ale těm nevyhovovalo v Ground Zero nic. Dokonce ani naše policejní stanice, která sídlí hned vedle a která pro změnu kdysi bývala kotelnou. Její umístění bylo zvoleno záměrně vedle školy, protože jsme měli dohlížet hlavně na bezpečnost tohoto zařízení.

S oficiálními místy, sídlícími o třicet metrů výš a v úplně

jiném světě, máme dohodu, abychom většinu problémů řešili na místě a nehlásili jim každou blbinu, která by jim zhoršovala statistiky, a taky prý s ohledem na ta děcka, že už tak to mají těžké, tak abychom to moc nehrotili a ještě víc jim to neztěžovali, protože pastáky jsou stejně plné. Na papíře nám to samozřejmě nikdy nedali, ale pochopili jsme.

Pro mě osobně je Garyho škola taková zoologická zahrada. Vyskytují se tam hodně roztomilá a přítulná zvířátka, která bych si klidně vzal do postele místo plyšáka, stejně jako dravé šelmy s vyceněnými tesáky a neodhadnutelným chováním. Jsou tam jedovatí hadi, pavouci, zákešní štíři, ale taky neškodní netopýři, králíci, slepice, pštrosi a pak laně, labutě, kočky a vychytralé lišky. Třeba jako Sabina.

Já ty děcka ale stejně miluju. Doby, kdy jsem si hrál na supermana a několikrát skoro přišel o život, jsem nechal dávno za sebou a teď jsem si užíval poklidný život příslušníka policie v baltimorské no-go zóně, což je samozřejmě nadsázka, protože v Ground Zero nic takového jako poklidný život neexistuje. Zvláště když vám v noci zavolá Sabi, že se na intru ožraly a nacpaly nějakou holku do plechové trouby.

6.

Beruška fakt byla narvaná ve vzduchotechnické troubě, trčela jí z ní jen prdel o rozměrech štýrského valacha. Tři holky v nočních košilích seděly na zemi pod ní, opřené o další dvě plechové trouby. Všechny měly v rukou plechovku piva a Sabina navíc cigáro. Její košile s Mickey Mousem byla tak krátká, že nešlo nevidět, že už pod ní nic nemá.

„Díky, náčelníku, že jste přišel,“ houkla na mě, když jsem se objevil ve dveřích. „Co slečna? Nebylo jí líto, že jste z ní musel najednou slízt?“

„Nehroť to. Byla to svačinářka.“

„Svačinářka? Takhle v noci?“

„Tak už do prdele něco dělejte,“ ozval se tlumený hlas jakoby ze sudu.

Šlo o starou nefunkční strojovnu vzduchotechniky a těm holkám se podařilo vytrhnout jeden z krytů a nacpat tam Berušku.

„Už to nevydržím!“ ozval se znova hluboký dunivý hlas z nítra trouby, který rozrezonoval zbytek potrubí snad ještě o dvě patra výš.

„Jo, Beruš, neboj. Je tady náčelník.“

„To jste jí jako udělaly naschvál?“ zeptal jsem se a obcházel obří Beruščin zadek ze všech stran.

„Ne, vlezla tam sama.“

„A proč, proboha?“

„Geocaching, jestli jste o tom něco slyšel. Je tam keška.“

„Aha. A to jste musely vybrat tu nejtlustší, aby pro ni lezla?“

„Nejsem úplně nejtlustší,“ ozvalo se z trouby. „Jituna z osmičky je tlustší.“

„Sama chtěla,“ řekla rozčuchaná holka pod ní a lokla si piva. Měla košilkou s kytičkami. „Vona ještě nikdy žádnou nenašla jako první, a když jsme se dozvěděly o týhle, tak trvala na tom, že ji musí dostat vona.“

„A vy jste s tím souhlasily.“

„Jasně, máme ji rády.“

„Super.“

„Takže co navrhujete, náčelníku?“ ozvala se znovu Sabi a típla vajgla o betonovou zem.

„Počkáme týden. Snad zhubne a pak vypadne.“

„Jste se posral, ne?“ ozval se zase dutý hlas z plechů.

„Máš aspoň tu kešku?“ zahulákal jsem směrem k jejímu zadku.

„Hovno mám, ta je ještě dál.“

Obrátil jsem se na Sabinu: „Skoč za údržbářem.“

„Je totál na sračku.“

„Jasně. Stačí, když sebereš údržbářskou brašnu a doneseš ji.

Zkusím povolit tu přírubu.“

Vstala a podala mi plechovku. „Tak jo. Zatím mi to hlídejte.“

„Jasně. Jak se ta Beruška vůbec jmenuje?“

„Zahida Gonzalesová. Proč? Chcete sepsat protokol?“

Ušklíbl jsem se. „Mazej pro to náradí.“

„Dyť už jdu.“

7.

Zpátky na stanici jsem se dostal něco před čtvrtou ranní. Tak dlouho trvala moje chirurgická operace vypreparování Zahidy Gonzalesové ze vzduchotechnických plechů. Nestačilo povolit jen přírubu, musel jsem kus rozstříhat, než se nám ji společnými silami podařilo osvobodit.

Vyklubala se z ní patnáctiletá černovlasá Mexičanka, jejíž ňadra odpovídala velikosti zadku, přičemž její noční košile utrpěla podobné škody jako ty plechy, takže měla problém si své přednosti přikrýt rukou (i když ruce měla taky velké).

Jaimie na stanici nebyl (vzkaz na stole: *jsem v terénu*), stejně jako ani jeden Roxanin koláček (tam chyběl vzkaz: *jsou u mě v žaludku*). Vytáhl jsem z naší otlučené ledničky láhev Jacka Danielse, vypláchl hrneček od kafe a nalil do něj na dva prsty. Odebral jsem se s ním ke stolu, usadil se na rozskřípanou židli a hodil si nohy na stůl vedle monitoru. Dole na liště blikala příchozí pošta. Když jsem odcházel, nic tam nebylo. Nejspíš hodně noční sova. Hodil jsem Jacka do sebe a odklíkl to.

Odesílatelem byla kavárna Montebelo: *Musím se s tebou*

sejít. Nutně. Prosím. Zítř večer v osm. Amsterdam v Ground Zero. Ta, cos ji vždycky chtěl a ona byla blbá, takže nic nebylo.

Přečetl jsem si to dvakrát a pak, abych se přesvědčil, že nemám vidiny, jsem vstal, došel si znovu do ledničky pro láhev s Jackem a vrátil se s ním ke stolu. Nalil jsem si zase na dva prsty, sáhl po balíčku camelek a zapálil si. Takže ještě jednou a pomalu: *Ta, cos ji vždycky chtěl a ona byla blbá, takže nic nebylo.* Musel jsem se zamyslet. Nešlo o úplně jednoduchý rébus – já chtěl hodně holek (a s většinou nic nebylo). Ale jestli jsem chtěl jednu úplně nejvíc, byla to Vivian Driscollová. Před pětadvaceti lety na střední škole.

Krátkovlasá malá černovláska, rozkošná holka, úžasná, nejhezčí ze třídy. Byl jsem z ní fakt hotový, protože to byla úplně první holka, se kterou (tehdy v těch sedmnácti) jsem chtěl mít psa a děti. Irského setra a tři holky. Nikdy jsem jí to ale samozřejmě neřekl. Mohla by to být ona? Po maturitě jsem ji už neviděl, akorát vím, že vystudovala biologii, a pak se dokonce účastnila dvou kosmických letů. Astronautka Vivian Driscollová. Někde v bulváru jsem dokonce četl, že před sedmnácti lety měla nějaký problém a pak už nelítala. Od té doby jsem o ní neslyšel.

Že by přestala být blbá a konečně po mně vyjela? Hmm... trochu pozdě. Zaklonil jsem hlavu a vyfoukl kouř ke stropu. Ale proč takhle anonymně? A navíc tady dole? A ještě k tomu v Amsterdamu, což je jeden z barů známý tím, že tam není absolutně žádný signál. Kde si to zjistila? Žije přece v úplně jiných levelech... Anebo ne? Co když žije taky tady? Hodil jsem do sebe Jacka a típl cigáro. Fakt rébus.

8.

Bydlím na Lombard Street ve čtvrtém patře bývalé kancelářské

budovy, v baráku, kde bylo kdysi narváno dvě stě úředníků. Nás teď tady žije asi třicet. Jde o jeden z těch objektů, který magistrát vyčlenil pro svůj personál zajišťující civilizaci v Ground Zero a který měl dokonce u hlavních vchodových dveří bezpečnostní zámek na kartu. Původně nás tu žila stovka, ale i naše řady řídly úměrně tomu, jak se naopak zahušťovalo Ground Zero.

Kdysi to tady bylo normální město, normální Baltimore, než se začaly mrakodrapy někde v úrovni patnáctých pater spojovat mosty, které se pak postupně zpevňovaly a rozšiřovaly, až se na nich začala objevovat další zástavba, která nakonec kompletně ve výšce padesáti metrů přikryla tu původní, a dole zůstalo Ground Zero. Suterén. Dokonce i doprava se přesunula někam do úrovně desátých podlaží, takže my, co žijeme tady dole, máme místo modré oblohy nad hlavami hustou sít dopravních autobusů, lanovek a monorailů a nad nimi další město.

Ale nestěžuju si. Sám jsem si to vybral, protože život nahoře prostě nebyl pro mě. Stejně jako pro dalších asi osmdesát tisíc lidí, z nichž někteří tady skončili dobrovolně, a někteří (většina) ne. V Ground Zero jste totiž mimo systém, a to včetně toho sociálního, což se mě netýká, protože já jsem jedním z mála státních zaměstnanců, kteří se obětovali, aby tuto suterénní strukturu udržovali při životě. Nešlo už ani o udržitelný rozvoj, ale o udržitelné přežívání.

Přelétl jsem očima stěnu s cédéčky a vybral si Jethro Tull a jejich *Minstrela na galerii* z pětasedmdesátého roku. Jasně, ulítávám na starých vykopávkách a mám jimi narvaný celý byt. Kompaktní disky. Víím, že to má Google všechno někde ve vesmíru, ale na nějaký streamování mu kašlu. Potřebuju vidět obrázek na obalu, jinak mě to nebaví. Minstrelovský obal je ten s bláznivou středověkou scénou pištce na galerii, jak pod ním v sále blázní lidi.

Mrsknul jsem to do přehrávače, usadil se do křesla, a ještě

než jsem si stačil vytáhnout camelku, Ian Anderson dvakrát tleskl a hned potom zaplnily byt božské tóny akustické kytary Martina Barreho. Byly čtyři hodiny odpoledne, do osmé času dost.

9.

Bar Amsterdam se nachází na Mulberry Street. Původně to byl katolický kostel Holy Cross Church, ale teď funguje jako burza a obchodní středisko, jehož hlavní (a vlastně jedinou) komoditou jsou drogy. Železným a přísně dodržovaným pravidlem zde ale je nepsaná zásada, že fyzicky tady neseženete žádnou. Jde o jakýsi veletržní palác, v němž si nic nekoupíte, ale dohodnete tu skvělé obchody. Prostě velkoobchodní burza s téměř kompletním sortimentem. Ketamin, benzodiazepin, barbituráty, kokain, heroin, LSD, pervitin, extáze, marjánka, crack, plus lektvary z lysohlávek a podobné radosti.

Jako příslušník městské správy, navíc jeho bezpečnostních složek, bych měl všechny, kdo se tady ukážou, pozatýkat a pak to celé zaminovat a vyhodit do vzduchu. To by ale muselo být jinde než v Ground Zero. Tady platí jiné dohody. Oni mě nechají žít a já je taky.

Amsterdam je samozřejmě v bezsignálové zóně a není tu ani jedna kamera. Hlavní loď zaklenutá pseudogotickými klenbami ve výšce patnácti metrů byla improvizovanými stavebními úpravami rozdělena na tři podlaží (ocelové svařence z kolejnic vytrhaných z dnes již nefunkčního metra) s centrálním schodištěm uprostřed. Samotný bar se nachází v čele a oltář ani nepotřeboval moc úprav. Trímetrový kříž s Kristem byl ponechán a obestavěn skleněnými policemi s alkoholem, které ho doslova obtékaly, a celá ta šílená expozice působí jako mistrovské umělecké dílo. Skutečný pop-art. Kristus obklopený stovkami

litru alkoholu. Chybí už jen nápis *Bůh se na nás vykašlal, alkohol ne*.

Bylo narváno a já si nebyl jistý, jestli Vivian poznám. Před pětadvaceti lety to byla nejhezčí holka ve vesmíru (a já byl nejhezčí kluk, čehož si ona bohužel nevšimla), ovšem čtvrt století...

Nešlo ji přehlédnout. Černé vlasy měla pořád stejně černé, i ten malý nosík trochu nahoru byl pořád tím malým nosíkem (a já si tehdy představoval, že aspoň nebude vadit při líbání a bude to s ní určitě super). Na rozdíl ode mě se jí na obličej nestáčily vytvořit vrásky, i když to byla nejspíš zásluha bioreplikátorů a kosmetického průmyslu. Dokonale sem zapadala. Asi si o Amsterdamu něco zjistila, protože na sobě měla jednoduché tmavé šaty, nic drahého a výstředního, a žádné šperky, jen náušnice z levné bižuterie. Amsterdam je pro lepší společnost – ovšem lepší v rámci Ground Zero.

Zůstal jsem stát před jejím stolem. Zvedla ke mně oči v barvě světlého sopečného popela zastřešené pergolou dlouhých řas.

„Ahoj, Brette,“ řekla s mírným úsměvem.

Ale už to nebyl ten typický holčičí jako na střední, který jsem tak zbožňoval a který ve mně rozehříval hormony. Tenhle byl unavený.

„Ahoj, Vivian,“ řekl jsem a posadil se naproti ní.

„To mi ani nedáš pusu?“ zeptala se s pětadvacetiletým zpožděním.

Vstal jsem, obešel stůl, naklonil se k ní a dal jí pusu na tvář. Voněla jasmínem a ještě něčím, co jsem nepoznal. Možná čokoládou. Vrátil jsem se na svou židli. Přikvačil kluk v oranžovém saku (v Amsterdamu jedině oranžová) a s nápojovým lístkem.

„Dám si dvojku vína,“ hlesla má středoškolská víla.

„Modrý portugál?“

„Může být.“

„A pán?“ otočil se ke mně.

„Jacka Danielse.“

Odkvačil a já se zadíval na svou bývalou tajnou lásku. Usmála se. Teď už to nebyl tak smutný úsměv jako ten první.

„Seš v průšvihů,“ konstatoval jsem, protože jiný důvod našeho setkání, navíc v tomhle prostředí, existovat nemohl.

Přikývla.

„V jak velkém?“

„Hodně.“

„Někoho jsi zabila a potřebuješ schovat sebe nebo mrtvolu?“

Zavrtěla hlavou. Neonové lampy nad barovým pultem se odrážely v jejích očích jako lampionový průvod.

„Zmizela mi dcera.“

Přišel pomerančový číšník a postavil před nás objednané pití. Ještě než stačil prchnout, houkl jsem na něj, ať mi přinese to samé ještě jednou. To, co právě postavil na stůl, jsem hodil do sebe.

„Kdy?“ zeptal jsem se, když jsem odložil prázdnou skleničku.

Neříkala nic, jen lampionový průvod v jejích očích pokračoval na své nekonečné cestě.

„Před čtyřmi dny,“ hlesla po odmlce.

„A po mně chceš, abych se po ní podíval tady dole?“

Uchopila dlouhými štíhlými prsty stopku své vinné skleničky a pomalu s ní otáčela v prstech.

„Asi nebude stačit jenom podívání. Unesli ji.“

„Počkej... pomaleji. Tvá dcera zmizela a ty si myslíš, že ji unesli?“

„Jo. V noci, z internátu Reaganovy střední školy v Seton Hill.“

„To je ta VIP škola?“

Přikývla.

„To se mi nezdá. Já mám Seton Hill zařazenou jako školu pro rozmazlené ratolesti politiků a vrcholných manažerů a smetánky z vyšších podlaží. Vlastní ochranka, všude kamery...“

Opatrně se napila vína.

„To je možné. Jenže skutečnost je taková, že Lauren odtamtud zmizela,“ řekla a zvlhly jí oči, takže lampionový průvod se rozmazal do jednolité barevné šmouhy.

„Počkej... neblbni. Prostě chtěla jenom na chvíli vypadnout z toho stresujícího školního blázince.“

Vehementně zavrtěla hlavou a její černá hřiva rozvířila vzduch kolem. Kokosový šampon.

„Volaly jsme si každý den.“

„Kolik jí je?“

„Sedmnáct.“

„Ideální věk pro uskutečnění nějaké takové podobné blbosti. Chybí ještě někdo v té škole?“

„Ne, jen ona.“

„Předpokládám, že jsi jí zkoušela volat.“

„Jasně, její telefon je hluchý, bez signálu.“

„To bylo možná první, co udělala. Vypnula si mobil a pro jistotu vytáhla i simku.“

„Ona sama si ho nevypnula. Ty nevíš, jak to mezi námi je. Neudělala by to.“

Přišel pomeranč a postavil přede mě dalšího panáka Jacka. „Budete si přát hned zase dalšího?“ zeptal se.

„Za deset minut,“ odsekl jsem a počkal, až zmizí.

„Byla jsi na policii?“

„Samozřejmě.“

„Co ti řekli?“

„Že ji napíšou na seznam pohřešovaných osob a vloží její fotku a nacionále do systému. A kdyby se objevila, ať jim to hned zavolám.“

„Tahle škola přece monitoruje pohyb svých studentů, každý tam má kartu s čipem.“

„Byla jsem tam. Podle záznamů neopustila areál, přičemž její karta v něm není.“

„Zničila ji,“ poznamenal jsem.

Zase zavrtění hlavou a pomalé otáčení skleničky v prstech. Trásly se jí. „Navíc nemají žádné kamerové záznamy z té noci, protože jim vypadl server. Porucha. Mezi druhou a čtvrtou v noci.“

„Co tě vede k teorii o únosu? Už se ti někdo ozval s požadavkem na výkupné?“

„Neozval.“

„Tak vidíš.“

Znovu zavrtění hlavou. „To nic neznamená.“

Opřel jsem se do židle. Teď už jí po tváři tekly regulérní slzy a hledaly si cestu ke koutkům úst. Vytáhla z malé kabelky kapsníček a opatrně si je setřela. Báł jsem se zeptat, co teda vlastně po mně chce, když to řekla sama.

„Tys byl přece lovec lebek, ne?“

A bylo to venku. Asi se zbláznila. Akorát jsem nevěděl, jak jí to říct. Jak jí to vysvětlit. Hodil jsem do sebe druhého panáka.

„Jo, byl. Ještě před čtyřmi lety.“

„Myslela jsem, že bys mi v tom mohl pomoci.“

„Vůbec nechápu jak,“ řekl jsem rozmrzele, protože bych jí opravdu pomoci chtěl, ale vážně jsem nevěděl jak.

„Myslela jsem, že by ses ji třeba mohl pokusit najít, ne? Když jsi hledal různé zločince, tak víš, jak se to dělá.“

Její naivita byla určitě živená spoustou stejně naivních filmů.

„To je něco úplně jiného,“ řekl jsem po chvíli. „Hledali jsme zločince, ne oběti.“

„Když najdeš zločince, který někoho unesl, tak s tím najdeš i oběť, ne?“

„Když jsme hledali zločince, dostali jsme celou jeho složku. Jméno, fotografie, seznam příbuzných, bydliště, otisky prstů i DNA. Všechno. Vlastně jsme ho znali dopředu. A jak jsem pochopil, ty nemáš v ruce nic. A vlastně nakonec ani nevíš, jestli ji někdo opravdu unesl, nebo...“

„Unesl,“ řekla sebejistě.

„Jestli je pohřešovaná, je to práce pro policii tam nahoře. Pokud ji unesli, je to pro FBI, ale určitě ne pro mě.“

Na ex do sebe obrátila zbytek modrého portugalalu, a když postavila skleničku, podívala se na mě. „Já nevím, jak ti to nejlíp vysvětlit. Je to hrozně složitý a já ti prostě nemůžu říct všechno. Podepsala jsem papíry o mlčenlivosti a teď se to obrací proti mně.“

„Jaký papíry o mlčenlivosti?“

„Po tom, co jsem se vrátila z vesmíru. Z Rapponey.“

Vůbec jsem nechápal, o čem mluví. „Zkus aspoň něco.“

Unaveně vydechla. „Všechno nasvědčuje tomu, že tatínek si po sedmnácti letech přišel pro dceru.“

No vida, to už bylo trochu konkrétnější.

„Aha. A řekla jsi to policii?“

„Ne.“

Teď už mě teda úplně dostala. „Proč ne?“

„Otec je úředně neznámý.“

„Tak teď už to vážně nechápu. Je pro tebe důležitější dcera, nebo otcova anonymita? Je snad tím otcem prezident Spojených států? Ministr obrany? Šéf NASA?“

Její popelavé oči na mě upřely utrápený pohled. „Ty to nechápeš.“

„Fakt ne.“

„Otec je opravdu neznámý.“

„Takže je vážně pět kandidátů?“ zeptal jsem se.

Pamatoval jsem si na tehdejší články bulvárních serverů.

Vrátila se z vesmírné mise těhotná. Bylo jich tam šest, ona jediná ženská. Bulvární verze zněla, že se na ní vystříдалo všech pět a ona odmítla určit otce. Teorii přižívovala i skutečnost, že nikdo z těch pěti chlapů nepožádal o analýzu DNA, aby se to rozseklo. Byli domluvení?

„Máš na některého z nich podezření?“

„Nemám. Je to jinak.“

„Jak to myslíš?“

„Jede v tom samotná NASA.“

„Myslíš vesmírnou agenturu?“

Přikývla. Začínal jsem pochybovat, jestli je při smyslech. Jestli netrpí psychickou poruchou. Vážně jsem nevěděl, co s ní. Vytáhl jsem camelky a zeptal se jí, zda si můžu zapálit.

„Když mi pomůžeš, tak jo.“

Tak jsem je zase schoval. „Nemůžu ti pomoci. Moje kariéra lovce lebek je nenávratně pryč. Ukončená tlustou čarou. Už nejsem v systému.“

„V jakém systému?“

„V tom, ve kterém lovci neoficiálně fungují. Možná kdybych zkusil oživit staré známosti, mohl bych je poprosit, aby těch tvých pět spoluúčastníků vesmírného zájezdu prověřili. Ale...“

„Nemá to s nimi nic společného.“

Byla doopravdy mimo.

„Vždyť jsi říkala, že si myslíš něco o tatínkovi, který si přišel pro dceru.“

„Je to spiknutí NASA,“ vyhrkla. „Možná ji za něco vyměnili.“

„Tvoji dceru?“

„Jo.“

Přikvačil oranžový číšník s panákem Jacka Danielse na táčku.

„Je to právě deset minut, pane.“

„Jo, díky,“ hlesl jsem a vzal si ho.

10.

Amsterdam jsem opustil něco po deváté hodině, protože v půl desáté mi začínala noční služba. V žaludku jsem měl čtyři panáky a v hlavě totální zmatek. Vzal jsem to přes Madison Park (nemusím snad zdůrazňovat, že pěšky, protože nic jako městská doprava tady dole neexistuje), z něhož zůstalo už jen jméno. O parku se vůbec nedalo mluvit, když se sem nedostal jeden jediný paprsek slunce. Botanika tedy nefungovala.

Z pouličních lamp svítily jen čtyři a uschlé pokroucené zbytky stromů vypadaly jako démonické skulptury, u kterých si člověk nebyl jistý, kdy oživnou a vrhnou se na něj. U Rooseveltovy otlučené sochy plápolal táborák a kolem něj postávalo asi deset hlučných osob. Některé měly v rukou flašky, jiné dráty s napíchnutým masem. Ani u nich si člověk nemohl být jistý, kdy se na něj vrhnou. Kolem posedávalo pár psů a čekalo, jestli jim z hostiny něco nepadne, což bylo dost riskantní. Vsadil bych se, že jeden z nich už byl na těch drátech nad plameny.

Trey Neelyová, kterou jsem měl střídat, už na mě v naší policejní kotelně netrpělivě čekala. Jak prohodila hned, co jsem se objevil ve dveřích, měla toho za celý den plné zuby. Padesátiletá mohutná svalnatá černoška s medvědími prackami budí respekt už jen konstitucí svého těla, takže většinou ani nepotřebuje mít pistoli u pasu a dokáže zklidnit vyhrocenou situaci pouze svým vizuálem.

„Něco, co bylo nutné uvést do zápisu?“ zeptal jsem se a svalil se na svou rozvrzanou židli.

„Nic. Akorát hysterická ženská oznámila děsivou rvačku na Monroe Head, ale vyřídila jsem to po telefonu.“

„Jak?“

„Ať zavolá, až tam bude nějaký mrtvej. Tak já mizím.“

„OK. Doufám, že tam žádnéj nebude.“

Trey zmizela a já si položil nohy na stůl mezi neumyté hrnky od kafe. Vivian mě docela rozhodila. Pořád jsem měl před sebou ty její oči, utrápené, se smutečným lampionovým průvodem, a přemýšlel jsem o tom, jestli s ní fakt nezmítá psychická porucha.

Opravdu jsem byl kdysi lovec lebek. Globální polooficiální organizace Salamandr s kontakty po celém světě funguje i dnes a pracuje výhradně pro vládu a státní instituce, nikdy ne pro soukromé osoby. Díky tomu má přístup do spousty státních databází, ať už bezpečnostních nebo registračních složek. Podmínkou pro přijetí zakázky byl ovšem vždycky oficiální zatykač. Ale to, co po mně chtěla Vivian, rozhodně není práce pro Salamandr. Navíc jsem už čtyři roky mimo. Na vlastní žádost. Vyřazen a tím pádem odstřižnut od všech technických podpor, které taková práce vyžaduje.

Na stole se mi rozdrnčel mobil. Otráveně jsem se pro něj natáhl.

„Policie Westport, přijem.“

„Tak už tam je,“ uslyšel jsem ženský hlas.

„Co tam je?“

„No nějaká kráva od vás říkala, až tam bude mrtvej, tak mám brknout. Je tam. S nožem v krku.“

Do prdele.

„Kde konkrétně?“

„Monroe Head, na konci ulice, jak jsou ty sloupy bejvalejch garáží.“

11.

Pro jistotu jsem si vzal automat. Ne že bych předpokládal, že ho budu muset použít, ale místo policejního odznaku. Je

presvědčivější než hliníková placka. Zkontroloval jsem zásobník, usadil se do našeho otlučeného forda (říkám mu Drak) a zkusil ho oživit. V nabíječe byl už deset hodin a byl na dvaceti procentech. Znamenalo to dojezd tak deset, dvanáct kiláků. Monroe ale není daleko. Rozjel se docela svižně a já byl zvědavý, jak dlouho mu to vydrží.

Doprava tady dole je docela v pohodě, protože je skoro nullová. Málo lidí si tu může dovolit auto nebo motorku, navíc staré benzínové motory jsou tady zakázané, což je zdůvodňováno tím, že by se zdejší populace udusila (to je asi fakt). Samozřejmě tu ale jezdí i třicet let staré křápy, protože na nic lepšího nikdo nemá. Správně bych jim měl vzít řidičák a technický průkaz, ale ani ty tu nikdo nemá.

Na Mill Hill byla ulice zabraná fotbalovým zápasem místních děcek. Je to jedno z mála míst, kde ještě funguje pouliční osvětlení. Mrknul jsem na čas na palubní desce. Jedenáct v noci. Prodloužení se jim asi protáhlo. Objel jsem branku a projel centrem hřiště se stisknutou houkačkou. Nestál jsem jim ani za to, aby přerušila zápas, takže se mi dvakrát míč odrazil od kapoty a jeden zásah dostal levý stěrač. Vypadalo to, že hrají žlutí proti černým.

Tady v Ground Zero najdete všechny druhy. Kdyby někdo chtěl udělat atlas všech ras lidí, co žijí na Zemi, vůbec by nemusel objíždět celý svět, ale stačilo by na dva dny zajet sem do Ground Zero a měl by nafocené úplně všechny, včetně velice nepravděpodobných druhů mixů. Tady to byl ten pravý multikulturní kotel, ve kterém to neustále vřelo, byly přidávány další a další přísady a křížilo se všechno se vším. Nejen Eskymák s Mexičankou nebo Japonka s Afričanem, ale měl jsem podezření, že některé ze zdejších existencí jsou křížení s vlkem, prasetem anebo medvědem a některé holky s bodlákem a jiné s orchidejí.

Na místo činu jsem dorazil deset minut po jedenácté, a než

jsem se vyhrabal z auta, stačil mě palubní displej upozornit, že mám Draka připojit na nabíječku, protože mu dochází šáva. Debil.

Vzal jsem si automat a vystoupil. Prostor bývalých garáží, v pravidelném rastru perforovaný vertikálními sloupy, byl tak rozsáhlý, že připomínal katedrálu, na jejíž konec nebylo možné dohlédnout, protože byl osvětlený jen zbytky tlumeného světla, které sem pustila ulice. Mrtvolu ovšem přehlédnout nešlo. Nešťastník seděl na zemi, zády opřený o sloup, se zakrvácenou košilí a nožem čouhajícím z krku. Jinak nikde nikdo. Všichni svědci, pokud nějací byli, se včas rozutekli, což se netýkalo čtyř psů stojících opodál a nejspíš čekajících, až úplně vychladne, aby se do něj pustili. Chlap kolem čtyřicítky s napůl vyplazeným jazykem a nepřirozeně vypoulenýma očima. Přešel jsem až k němu a klekl si, abych se přesvědčil, jestli ještě dýchá. Ani náhodou. Vytáhl jsem mobil a zavolaal supům z Violetville.

12.

Národní bezpečnostní agentura NSA, Fort Armistead Park, Baltimore, třetí podzemí budovy C, sekce monitoringu bezpečnostních rizik

Pětapadesátiletému šéfovi sekce Garymu Lombardovi říkali ježek – nejenom kvůli naježeným krátkým vlasům na hlavě, ale také díky krátce střiženým pichlavým vousům na bradě a čelistech a v neposlední řadě i pichlavým očím. Naproti němu seděl Dawn Line, jedenašedesátiletý šéf operačního střediska NSA, jehož vlasový porost byl prošedivělý, s velkými holými kouty po stranách, zatímco uprostřed čela mu vytvářel úzkou špičatou čupřinu, připomínající válečnickou přilbu.

Sendvičové stěny Lombardovy podzemní kanceláře měly uvnitř absorpční membrány a celé podlaží ještě zabezpečovaly

rezonantní rušičky, takže její uživatelé měli jistotu, že všechno, co se v této místnosti řekne, se dostane jen k uším účastníků, a ne nikam ven.

„Co si budeme namlouvat,“ řekl Lombard s lokty opřenými o stůl. „Je to průšvih a jediné, co s tím můžeme dělat, je pokusit se to omezit tak, aby z toho nebyl megaprůšvih.“

„Pořád je tu šance,“ snažil se Line rozptýlit Lombardovu skepsi, „že to s Rapponeou nemá nic společného. Že ta žába utekla sama. Je jí sedmnáct, mlátí s ní hormony.“

Lombard zavrtěl hlavou. „To by nedokázala. Ne z Reaganovy střední. Proto tam byla. Abychom o ní věděli každou hodinu i minutu. A i kdyby se jí nějakou nepravděpodobnou náhodou opravdu podařilo opustit areál, už bychom ji dávno měli. Tohle byl hodně sofistikovaný, skoro mistrovský kousek. Vypadly všechny kamery a aktivní zabezpečovací systémy. Vypadl mobilní signál. Něco jako David Copperfield.“

„No a proč ne?“ rozhodil Line rukama a Lombard se na něj zadíval přivřenýma očima.

„Jak proč ne?“

„Víme přece od začátku, že není v pořádku. Co když má v sobě něco, co se projevilo teprve teď, po sedmnácti letech?“

„Aha... jako že by dokázala procházet zdmi? Udělat se neviditelnou? Změnit se v astrální bytost nebo se teleportovat?“

„Ne, tak jsem to nemyslel. Ale...“ Line zmlkl. Vlastně ani on sám nevěděl, jak to myslel. Jenom si pořád nechtěl připustit, že by to opravdu mohlo souviset s Rapponeou.

„Nedomysleli jsme to,“ konstatoval Lombard unaveně. „A hlavně to nedomysleli ti pitomci z NASA, kteří jim ještě umetli písek v tý zasraný poušti, aby se jim náhodou při přistávacím manévru nepoškodily trysky nebo něco. Kurva...“

„Jo, posrali to,“ souhlasil Line. „Akorát že my jsme na to jejich hovno hodili další, když nám to pak řekli a my kývli, že

teda jo. Ať se tady rozhlídnou. A ještě jsme jim naivně dali dva androidy jako průvodcovský dohled. Takže co se týká posrání, je to jedna jedna.“

Lombard souhlasně pokýval hlavou. „V tom máte, do prdele, pravdu. Akorát že to megahovno teď budeme muset odklidit my. Ozval se vám aspoň Syndroid, jestli už něco vědí o těch dvou androidech?“

Line zavrtěl hlavou. „Nic, vypařili se.“

„To je přesný,“ bouchl Lombard dlaní do stolu. „Stejně jako ta Driscollovic žába. U ní bych to ale ještě pochopil. Zahodí školní kartu a vytáhne si z mobilu simku i baterku. Ale ať mi nikdo netvrdí, že můžou jen tak zmizet dva registrovaní androidi.“

„Syndroid vytvořil zvláštní skupinu, která po nich pátrá. Stejně jako my pátráme po mladé Driscollové.“

„Zařídili jste to ve škole?“

„Jo, nemoc. Ale problém by mohla být její matka. Ta už informovala policii.“

„Do prdele. Kterou?“

„Tu, kde stojí ta škola. Seton Hill. Na to jsem se chtěl taky zeptat.“

„Na co?“

„Co s tím?“

„Zajedte na Seton Hill osobně a vysvětlete jim to. Rozhodně nemůžeme potřebovat, aby do toho strčila čumák ještě policie. Vyšší zájem, biohazard, RZE... Prostě to nějak zařídte. A hlavně mějte její matku čtyřicet hodin pod dohledem.“

„Už jsem ji zařadil do elektronického monitoringu. Víme o každém jejím kroku.“

Oba pak chvíli mlčeli, až se Line zeptal: „Napadá vás nějaká teorie, jaký by to všechno mohlo mít smysl?“

Lombard k němu zvedl pichlavé oči. „Ani hovno.“

13.

Dopoledne jsem zašel do školy. Původně jsem myslel, že si pospím tak do jedenácti nebo do dvanácti, jenže jsem se probral už v osm.

Vivian Driscollová.

Ležela mi v hlavě. Bylo mi jí líto. Viděl jsem to tak, že její dcera zdrhla, což ona neunesla a utápí se v paranoidních představách o spiknutí. Neunesla skutečnost, že její dcera dospěla. Doteď žila v domnění, jaký mají hezký vztah, a na jednu tohle. Do hlav puberťaček ale nikdo nevidí, ani vlastní matka. To byla moje teorie a tím to pro mě mělo být vyřízeno. Jenže nebylo. Pár mých neuronů tam někde vzadu rozhodila a infikovala těmi svými paranoidními. Pro klid duše (a eliminaci infikovaných neuronů) jsem se rozhodl zavolat na policii a zeptat se, jestli je Lauren opravdu pohřešovaná a jestli už ji třeba nenašli.

Jenže Vivianin paranoidní vir už pracoval naplno, metastázoval a já se z ničeho nic zasekl. Najednou jsem byl o čtyři roky zpátky jako autorizovaný člen Salamandru s nastraženými bezpečnostními čidly a ta mi říkala, že je blbost, abych tam volal já. Normálně mě dostala. V rozkrývání spiknutí se musí našlapovat opatrně. Ještě chvílku jsem přemýšlel, zda jsem vůbec normální, pak jsem si dal panáka Jacka Danielse a vydal se do školy.

Ani jsem dlouho nepřemýšlel, koho si zvolím za konspirátora. Někoho z Černé pracky. Gang vládnoucí celé škole mě pořád ještě respektoval, i když s tím někdy měl vážné problémy, které ovšem nikdy nepřekročily kritickou mez (že bych musel vytáhnout pistoli).

Na Shamyho jsem narazil v patře na chodbě. Stál opřený

o parapet a s cigárem v ruce. Ideální. Devátá třída a člen Pracky. Prázdná chodba svědčila o tom, že přestávka určitě není.

„Uctívá poklona, náčelníku,“ zahlaholil, když mě spatřil.

„Ty máš individuální přestávky, nebo tě vyhodili za dveře za rušení?“

„Je matika a tu já nežeru.“

„Žereš vůbec něco?“

„Hmm... holky.“

„Máš mobil?“

„Proč? Jako že byste mi ho zabavil?“

„Ne. Potřebuju někam zavolat.“

„Vy jste svůj ztratil při nějakým drsným zásahu proti zločinu?“

Fakt byl vtipnej.

„Ne, ale mám přečerpanej limit.“

Zíral na mě jak vrána.

„Tak máš ho, nebo ne?“

„Ale jo,“ řekl neochotně, potáhl z cigára, vytáhl ze zadní kapsy iPhone a podal mi ho.

„Budeš volat ty.“

„Já?“ vyvalil oči.

„Jo.“

„A kam?“

„Na policii.“

„To jako vážně, nebo si děláte prdel?“

„Vážně.“

„Já myslel, že vy jste policie.“

„Jo, to jsem. Zavoláš těm nahore. 911.“

„Nechápu.“

„Kdybys chodil na matiku, tak bys chápal.“

Teď už jsem ho dostal totálně, protože si musel myslet, že se propadl do alternativního nepochopitelného světa.

„Soustřed' se,“ pokračoval jsem. „Vytočíš je a řekneš jim, že máš informace o pohřešované Lauren Driscollové.“

„To jako fakt?“

„Soustředíš se?“

„Jo,“ hlesl nepřesvědčivě.

„A pak jim řekneš, žes ji viděl tady dole.“

„Kde tady dole?“

„To je jedno, třeba na Cargo Point.“

„Tam ženský většinou nechodí.“

„Vykašli se na to, kam chodí. Ona tam šla.“

„Aha.“

„A to je celý. Zapamatoval sis to jméno?“

„Lauren jakže?“

„Driscollová, blbe.“

Hodil vajgla na zem a zašlápl ho roztřepenou teniskou, ze které mu lezly palce.

„Zopakuj mi to.“

„Lauren Driscollová.“

„OK. Budou chtít tvoje jméno. Tak si nějaký vymysli.“

„Jako jiný než mám?“

„Doporučoval bych ti to.“

„A jaký jako?“

„Třeba John Dewon.“

„To je z nějakýho filmu, ne?“

„Jo, z hororu.“

„Super. Tak jo.“

„A dej to na hlasitý odposlech.“

„Jo.“

Shamy natukal 911 a položil mobil na okenní parapet.

„Policie, tísňová linka,“ ozval se po pár vteřinách ženský hlas.

„Čauky. Já chci sdělit nějaký info o Lauren.“

„Prosím?“

Zadíval jsem se na strop a protočil panenky. Ten pabl b snad nezvládne ani takto jednoduchý úkol.

„No, o Lauren Driscollový, jak je pohřešovaná,“ pokračoval Shamy a já se částečně uklidnil.

„Moment, přepojím vás.“

V mobilu to chvílku chrastilo.

„Pohřešování. Příjem,“ ozval se pro změnu mužský hlas.

„Já vám chtěl říct něco o tý pohřešovaný holce, Lauren Driscollový.“

„Vaše jméno prosím.“

„John Dewon. Ale já nejsem pohřešovanej, to ta holka.“

Konečně to začal zvládat. A docela dobře.

„Jak jste říkal to jméno?“

„Vy si tam snad sedíte na uších, ne? Lauren Driscollová. Viděl jsem ji.“

„Moment...“

Bylo slyšet tukaní do klávesnice.

„Žádnou Lauren Driscollovou v seznamu pohřešovaných osob nemáme.“

Shamy se na mě zmateně podíval. Sakra, to mě zaskočilo. Naklonil jsem se k jeho uchu a pošeptal mu, ať se zeptá, jestli se teda už našla.

„Jste tam ještě, pane?“ ozvalo se z mobilu.

„Jo, jsem. Ona se teda už našla?“

„Nenašla. Nikdy nebyla na seznamu pohřešovaných.“

„Jste si fakt jistej?“ zeptal se Shamy.

Byl perfektní.

„Naprosto.“

Naznačil jsem mu, že to má skončit.

„Jak jste přišel na to, že je pohřešovaná?“ vyzvídal hlas z mobilu.

Shamy po něm sáhl a típl to.

„Byl jsem dobrej?“ podíval se na mě.

„Skvělej. Dík. A kdyby něco, je to přísně tajná operace, rozumíš? Nikomu ani slovo. Nikdy jsem tu nebyl a nikdy jsi mě neviděl.“

„Viděl jsem vás předevcírem. To taky ne?“

„To jo, ty vole. Dneska ne.“

„Jasně. A můžu se na něco zeptat?“

„Co ještě?“

„Vy jste ji unesl a teď kontrolujete, jestli už ji pohřešují?“

„Teď jsi na to kápl,“ řekl jsem uznale. „Nikomu ani slovo, jasný?“

„Máte ji svázanou ve sklepě?“

„Tak nějak.“

„Budte v klidu. Neceknu, ani kdyby mě mučili. A nemáte cigáro, náčelníku?“

Vytáhl jsem z kapsy otevřený balíček camelek a nabídl mu. Vzal si dvě, parchant. Budovu školy jsem opouštěl ještě rozhozenější, než jsem byl ráno. Někdo tady hodně kecal. Buď státní instituce, nebo Vivian. A vzhledem k mým životním zkušenostem jsem tipoval na státní instituci. V tom případě je ale Vivian ve větším průšvihy, než si myslí. Ona bude mít nakonec pravdu. Spiknutí. Anebo mě fakt nakazil ten její paranoidní vir a už se ho nezbavím.

14.

Jel jsem obhlédnout tržnici na Saratoga Street (tam se vždycky něco děje, a navíc se tam dají sehnat nejlevnější camelky), když mi na vedlejším sedadle začal vrnět mobil. Jaimie z naší kotelny.

„Přijem.“

„Kde seš?“

„Na Rosling Avenue.“

„Tak to otoč na Pigtown.“

„Co tam je?“

„Ženská ve spodním prádle.“

„Zbožňuju ženský ve spodním prádle.“

„Stojí vyděšená na římse ve třetím patře a nějaký chlap se ji snaží sundat.“

„To je pro hasiče, ne pro nás.“

„Nechce ji sundat ve smyslu záchrany, ale ve smyslu zabití.“

„Aha.“

„Máchá po ní z okna smetákem. A taky prý sem tam hodí hrnek nebo talíř. Magor. Hasiče už jsem tam poslal.“

„Kde přesně to je?“

„U bývalýho kina Metro.“

„OK, mrknu na to.“

Najel jsem až na chodník, abych to mohl otočit (a vyplašil poklidně spící čtyři kočky, které po mně hodily zlé oči), a na nejbližších semaforech, ze kterých zůstaly jen mrtvé pahýly bez světel, jsem to stríhl na Heritage Crossing. Byl jsem tam za deset minut.

Kromě asi čtyřiceti čumilů tam už stálo i místní hasičské auto (podobně otřískané jako to moje). Musel jsem dvakrát houknout, abych upozornil čumily, že přijíždí policie a že by mi měli udělat místo. Moc ochotní nebyli. Zapíchl jsem to hned vedle hasičů.

Ženská (ve spodním prádle) stála pořád nahoře na římse, zády přitisknutá ke zdi. Třásla se buď zimou, nebo strachem. Možná obojím. Čtyřčlenná hasičská posádka se k ní snažila vytáhnout žebřík, ale hydraulika se jim asi zasekla, protože s tím měli problémy. V okně už žádný chlap házející talíře nebyl. Ležel pod ním v kaluži krve.

Vedle mě se objevila hasičská uniforma. Tereza Norazová,

nakrátko ostríhaná blondýna. Uniforma jí vyloženě slušela a už mockrát jsem si představoval, jak asi vypadá bez ní (a úplně bez všeho).

„Ten už to má za sebou,“ kývla hlavou k mrtvole s roztržštěnou hlavou.

„To se jako po ní natahoval a vypadl?“

Pokrčila rameny. „Asi. Debil.“

Vytáhl jsem mobil a zavolał supům, že mají další zakázku.

„Napíšeš protokol o zásahu ty, nebo já?“ zeptal jsem se.

„Ty.“

„Blbost, tys tu byla dřív. Co blbnou s tím žebříkem?“

„Na hovno technika,“ zavrčela.

Hydrauliku už vzdali a nasadili ruční kliku, takže se žebřík začal konečně pomalu vysouvat.

Otočil jsem se k davu. „Nějací svědci?“

„Chtěl ji zabít ten grázl,“ ozvala se ženská v domácí květované zástěře, z níž jí trčely tlusté nohy balustrádového tvaru.

„Vyhrožoval jí, že jestli neskočí sama, tak ji zabije on. Házel po ní flašky.“

„A pak vypadl?“

„Jo. Jako pytel brambor.“

„Pomohla mu,“ ozvalo se odněkud z davu. Zarostlý čtyřicátník v námořnickém tričku.

„Jak mu mohla pomoci?“

„Ona ne, jiná.“

„Byla tam ještě jiná?“

„Jo. Vevnitř. Bloncka. Ta mu pomohla.“

„Jako že ho vyhodila?“

„To ani ne... Nakláněl se, takže ho ani moc vyhazovat nemusela. Stačilo trochu šouchnout.“

„Nech to plavat, Brette,“ ozvala se vedle Tereza. „Já ten protokol napíšu.“

Výsuvný žebřík už se podařilo dotáhnout až nahoru k římse. Sáhl jsem po camelkách, jednu si ústy vytáhl a zapálil si. Tereza šla k požárnímu vozu a její blondatá hlava na jeho červeném pozadí svítila jako výstražné světlo.

Do prdele. Otočil jsem se na námořnické tričko. „Neměla ta bloncka, co mu pomohla, náhodou uniformu?“

„Možná trochu.“

„Co trochu?“

„Trochu měla uniformu.“

Žebřík už byl pevně opřený o římsu a jeden z hasičů pomáhal mladé ženě slézat dolů. Došel jsem k Tereze, ležérně opřené o kapotu jejich auta.

„Byla ses za ním podívat nahoře?“

„Nevím... Už si nevzpomínám.“

„Nešlo vyjednávat?“

Podívala se na mě unavenýma očima. „Nešlo. Byl to ču-rák.“

Přijeli supové v černém nablýskaném mercedesu. Proti tomu mému a hasičskému šrotu to byl výstavní exponát. Ostatně bylo to opravdu nejhezčí auto v celém Ground Zero.

15.

Sotva jsem sedl do auta, znova mobil – a znova Jaimie z policejní kotelny. Vzal jsem to.

„Co zas máš? Další ženská ve spodním prádle?“

„Tentokrát dva chlapi v kvádrech.“

„Co je s nimi?“

„Čekají tu na tebe.“

„V kvádrech?“

„Jo. V šedivých a s vázankama.“

„Delegace z magistrátu mi přijela udělit diplom?“

„Nevypadá to na diplom. Jsou z NSA.“

„Do prdele. A co chtějí?“

„To neřekli. Prý tebe.“

„OK. Tady jsem stejně skončil.“

„Zachránil jsi ji?“

„Tereza Norazová.“

„A toho chlapa vezeš s sebou do cely?“

„Ne. Ještě než její kluci stačili sundat tu ženskou, sundala ona jeho.“

„Jak sundala?“

„Odvážejí si ho supi. Za chvíli jsem tam.“

Ukončil jsem hovor a hodil mobil na vedlejší sedadlo. Z palubní desky na mě mrkal vykřičník, že mám Draka okamžitě dobít, jinak chcípne. To určitě. Dvakrát jsem stiskl houkačku, abych upozornil čumily, že odjíždí policie a aby mi udělali místo, a pak jsem mezi nimi opatrně vykličkoval.

Světelnou lištu na střeše jsem zapínat nechtěl, aby Drakovi nežrala další energii. Už to, že jsem musel non-stop svítit, ho určitě stejně žralo. V celém Ground Zero je totiž i přes den přítmí, protože město nad námi sem dolů opravdu nepropouští skoro nic. Při troše fantazie jste si tu mohli připadat jako při petrohradských bílých nocích, akorát že tady ty noci (vlastně dny) nebyly bílé, ale temně (až zlověstně) tmavošedé. Zato tu ale nikdy nepršelo. Teda s výjimkou některých lokalit, kde naopak skoro pořád crčela voda proudem, protože ji horní svody nestačily pobrat.

Co asi tak kolegové z NSA můžou chtít? Nejspíš hledají teroristu, který jim utekl sem dolů, a budou chtít, abych ho zatkl. To ale přece mohli klidně říct i Jaimiemu. (Na druhou stranu je fakt, že jsem lepší než Jaimie.) Zapíchl jsem Draka u zdi kotelny a hrábl po mobilu. Pak jsem ještě ten nenažraný dračí šrot připojil na proud.

Byli opravdu dva, oba v kvádrech s vázankami a oba s utrpeným výrazem v ksichtu. Buď je Jaimie nevybídl, aby se posadili, nebo se štítili našich rozviklaných židlí, protože postávali u registračky a očima sledovali pavučiny na stropě.

„Dobrý den, pánové. Brett Machowski k vašim službám. Jestli jste mě sháněli, tak jste mě právě sehnali,“ zahlaholil jsem a podal si s oběma ruku.

Představili se jako Sterling (špinavě blond vlasy ulízané dozadu připomínaly starou mokrou slámu) a Hower (ptačí obličej se zahnutým nosem a na hlavě nepoddajný tmavý porost načepýřený jako peří) z Národní bezpečnostní agentury. Hower dokonce vytáhl placku, abych mu věřil. Věřil jsem. Takhle blbě tam vypadají všichni.

„Nabídl vám kolega kafe?“ zeptal jsem se.

„Nenabídl,“ ozval se Jaimie. „Došel cukr a pánové určitě sladí.“

Byl skvělý.

„Ani se neposadíte?“

„Díky, postojíme. Bude to rychlý,“ oznámil Sterling. „Byli jsme ve škole, abychom si promluvili se Seanem Townnerem.“

Posadil jsem se aspoň já, sáhl po balíčku camelek a zapálil si. Vůbec se mi nelíbili. A už vůbec ne to, že se zajímali o školu. O mou školu. O mou zoologickou zahradu. Jméno Towner mi nic neříkalo.

„Copak?“ zeptal jsem se, když jsem nad sebou vytvořil oblak camelkového kouře. „Vedou k němu stopy nějakého teroristického činu?“

„Dnes dopoledne volal na tísňovou linku policie a chtěl podat informaci o Lauren Driscollové.“

A do prdele. Měl jsem co dělat, abych si zachoval kamený ksicht a nerozkašlal se. Do prdele, do prdele. Takže jejich

Towner je můj Shamy. Vyhmátli ho. Ale proč sakra odposlouchávali Shamyho telefon? Ten pabl b jede v něčem velkém? Vlastně, to je kravina. Určitě jim dala echo ta tísňová linka. A on jim vyblil, že jsem ho k tomu navedl já. V hlavě mi začaly naskakovat varianty katastrofických scénářů.

„Když jsme se ho ale na to byli před hodinou zeptat,“ pokračoval Sterling, „tvrdil, že nikam nevolal.“

Mé tělo přestalo tuhnout a začalo opět nabírat svou standardní vláchnou podobu. Děkoval jsem salamandřím instinktům, že jsem tam fakt nevolal já. Rozhodil jsem rukama.

„Při vši úctě, pánové, zatím nic z toho nechápu. Nějaký žák zavolal z nudy na tísňovou linku a šetří to vaše agentura?“

„Nebylo to jen takové volání z nudy,“ oznámil ulízaný Sterling.

„Proč myslíte?“

„Zmínil Lauren Driscollovou.“

„Neznám. A v tom je problém?“

„Ano. Lauren Driscollová je problém.“

„Je to hledaná teroristka?“

„Není.“

„Tak je pohřešovaná?“

„Není pohřešovaná. Ale je předmětem našeho zájmu.“

„Nechápu.“

„Dejme tomu, že představuje určité bezpečnostní riziko. A šetříme jakékoli spojení s ní.“

„Aha. A Sean Towner volal na tísňovou linku, že s ní má spojení?“

„Že o ní něco ví. Ale když jsme se ho na to před hodinou ptali, tvrdil, že nikam nevolal. Že si telefon ráno zapomněl v šatně a teprve po čtvrté přestávce se pro něj vrátil.“

No vida. Shamymu to pálí. I když pokud by ti dva okvádrovaní odborníci byli odsud, muselo by jim dojít, že je to totální

blbost, protože mobil zapomenutý v šatně by nevydržel ani dvě minuty.

„Je tu ale spousta nesrovnalostí,“ pokračoval dál Sterling.

„Například?“

„Ten telefonát byl zaznamenán v době vyučovací hodiny. Ověřovali jsme si u vyučující učitelky, zda Towner na té hodině byl.“

A je to v prdeli, blesklo mi hlavou.

„Ta potvrdila, že byl. A že kdyby telefonoval, tak by si toho musela všimnout.“

Díky, milosrdný bože. Budu muset zjistit, která to byla, a poslat jí obrovskou kytku.

„Jenže podle hlasové analýzy prokazatelně telefonoval Sean Towner.“

„Vy jste měli jeho vzorek?“

„Nahráli jsme si povídání s ním a poslali to na ústředí.“

Pokrčil jsem rameny. „No dobrá, pánové. Story jste mi nastínil. Teď mi ještě prozradte, co tedy chcete po mně.“

„Po vás chceme, abyste věnoval zvýšenou pozornost Seanu Townerovi.“

„Nevím, jak bych si měl tu zvýšenou pozornost představit. Na nějakou sledovačku tady nemáme lidi a telefon mu budete určitě stejně odposlouchávat vy.“

„Myslel jsem to tak, že byste se mohl třeba zeptat jeho spolužáků, jestli neví, kde narazil na jméno Lauren Driscollová. Znáte místní prostředí a lidi líp než my.“

Vy je neznáte vůbec, volové, pomyslel jsem si. „OK. Můžu se poptat.“

Sterling vytáhl z náprsní kapsy vizitku a položil ji na stůl mezi plný popelník a hrníček s lógreem. „Volejte přímo mně.“

„OK. Jakže se jmenuje ta osoba vašeho zájmu?“

„Lauren Driscollová.“